

SLOVENEC.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gl., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gl., za en mesec 1 gl. 40 kr.

V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznauila (inserati) se sprejemajo in veljá trisopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 154.

V Ljubljani, v soboto 10. julija 1886.

Letnik XIV.

Tabor v Tržaški okolici.

(Konec.)

Če prav je mnogo okoličanskih mladeničev že od fine italijanske kulture okuženih, avstrijska čut jih vse jedno obdaja, in sliši se med okoličani: Ako bi Italiji dišalo po Trstu, gre vse prostovoljno v vojsko. Šli bi vsi okoličani od mladega dečka do sivega starca, ali kakor okoličani pravijo: „Do mačke“. — Res ponosna sme biti Avstrija na tako stražo „ob Adriji“, — na stražo, ktera je že pokazala, da tveguje „kri in življenje za svojega cesarja“. — Straža ta pušča se pa v nemar, in ako si ne bode vedela sama pomagati, pogine vsa. — Pozor toraj! Ko bode po plakatih, po zidovih Tržaških hiš naznanjeno, da in kje imamo taborovati, vsacega okoličana misel naj bode, da je tudi on „taborit“. Zbrati se mora vsa okolica, vse mora na noge stopiti. Tù ne gre le za navadno reč ali veselico, tù gre za „svete naše narodne pravice“.

In ako se le v velikem številu zberemo, „osupnemo dušmana“, ter mu dokažemo, da trdno stojimo „na domaših tleh“. Društvo „Edinost“ naj bi v vsakem okraju izvolilo po nekoliko mož, kteri bi morali skrbeti, da bi bil „Tabor“ od velike množice ljudstva obiskan. Zraven tega naj bi se oglasili govorniki, posebno domači okoličanski govorniki. Slišali smo že lansko leto pri volilnem shodu v restavraciji „Fenice“ mnogo naših domačih okoličanskih gospodov govoriti. Ti gospodje naj bi se vsi oglasili, kajti domači govorniki bi največ vplivali na ljudstvo. V čem naj bi se na taboru govorilo, o tem ni skoraj niti omeniti. Kajti prevelike in premnoge so krivice, ki se nam godé. V prvi vrsti naj bi se govorilo o nastavljanju okoličanskih županov. Magistrat nima pravice nam županov postavljati! To je že naša stara slovanska navada, da župane sami volimo, kakor so jih nekdanj naši pradedje pod lipo volili. — In kake ljudi stavi magistrat za okoličanske župane, sedaj „capovilla“ imenovane? — Oglejmo si n. pr. Barkovljanskega Capovilo. — Ta človek si je s pomočjo pravih starih Barkovljanov toliko opomogel, da si je „žganjarijo“ napravil, od ktere se živi. Ko je pa magistrat za tega „uomo liberale, e molto patriotico“ zvedel, na mah ga je za župana vrlim Barkovljanom

postavil. — Lahko si mislite toraj, kaj so Barkovljani čutili, ko so omenjeno novico zvedeli. Razburjeni so bili vsi od mladeniča do sivega starca, in pomiriti morali so jih le žandarji in vojaki. O tem je bilo pa že v „Edinosti“ mnogokrat omenjeno.

Bila je „cela vstaja“ proti magistratu in imenovanemu človeku, in enake reči ne smeje bi se na taboru zamolčati. Po mojem mnenju bi koristno bilo, da bi celó v dvorano državnega zbora dospele. — Taka je toraj z županom v Barkovljah, kteri je zabranil nekemu poštemu vaščanu v neki krčmi celó na stran iti, kar se lahko vedno dokaže! V drugih okoličanskih vaséh so tudi za župane ljudje, kteri so magistratu po volji, a ne ljudstvu. — To naj bi bil toraj jeden glavnih predmetov, o katerem naj bi se na taboru govorilo. A potem je druga glavna važna stvar: „Sole v okolici.“ Kake krivice se okoličanom v tem oziru godé, znane so mnogoterim že iz čitanja slovenskih listov. Ne bodem jih tukaj omenjal. A koliko pa še drugih krivic! Kdo daje n. pr. magistratu pravico, zabranjevati okoličanom kresove zažigati, in samo zato, ker je to slovanski običaj. Že stoletja so goreli kresovi po Tržaški okolici okoli in okoli Trsta, nikoli se pa ni radi tega nesreča zgodila.

Na tabor toraj bratje! Zberimo se skupaj in s sveto besedo tirjajmo pravice, ki se nam kratijo! Ne dajmo se teptati, ampak pomisliti moramo, da smo tudi mi ljudje.

Ker sem že nekoliko o taboru govoril, omenil naj bi še pripraven kraj za to. Lep in obširen prostor bi bil Buchlerjev fond v Rojanu, a po mojem mnenju bi bil primernejši kraj Prosek, najbolj narodna vas v okolici. Tam stanuje tudi č. g. Nabergoj, naš državni in deželni poslanec, okoličanov pravi oče, in tam je tudi prostora za tisoče ljudstva.

Želeti je toraj, da ne bi tabor le želja ostal. Sedaj bi bilo po mojem mnenju težko tabor sklicati. Vlada bi nam težko v to zdaj dovolila radi bolezn (kolere), ki nam preti. Toda upamo, da nas pred tem obvaruje Bog, in upamo, da bomo v tem letu okoličani taborovali. V to pomozí Bog!

Battenberg in Rusija.

Telegram v „N. fr. Pr.“ nam je nekoliko razgrnil zastor, da zamoremo pogledati, kaj se snuje zarad Bolgarskega. Ves svet vé, da Rusi ne sovražijo Bolgarskega naroda, da so že od nekdanj veliko žrtovali za Bolgarski narod. Kdor koli pa se pečú kolikaj s politikom, tadi vé, da Rusi tega nisi storili iz gole krščanske ljubezni, marveč iz sebičnih namenov, kajti po vojski leta 1829 niso imeli drugega pripomočka za Bolgare, kakor da so jih Sultanovi milosti priporočali. V Berolinskem miru je evropska diplomacija osnovala čudno nestvar „Vzhodno Rumelijo“ in „Podonavsko Bolgarijo“. To poslednjo zasedel je knez Aleksander Battenberg samostojno; Rumelija pa je dobila sicer lastnega „hospodara“, a pod turškim pokroviteljstvom. Rusi so zasedli v Bolgarski deželi najbolj važne vojaške službe, izvežbali so bolgarsko armado — kaj pak, da so bili tajni in javni nadzorniki knezovi. Da knez ni bil posebno naklonjen ruskim varuhom, si prav lahko mislimo. Kakor strela iz jasnega zadela je evropska diplomacija nepričakovana vest: Bolgari tostran in onstran Balkana so se zedinili in pognali čez mejo turškega gubernatorja.

Ves svet je takrat mislil, da je ruska diplomacija vmes, a ta pot je bila ruska diplomacija sama iznenadena, ker knez Battenberg z Rumeljei jo je sam osnoval — izvršil. Odsihmal pa Rusi ne morejo več pogledati na kneza z dopadljivim očesom; kljubujejo mu, kjerkoli morejo, najraje bi pač videli, da bi Bolgari Battenbergoveca sami čez mejo zapodili. A vse, karkoli Rusi počenjajo, je tako osnovano, da mu njegovo stališče le še bolj vtrjujejo. Ako je res, kar tù in tam beremo, ponudili so Bolgarom popolno zedinjenje in svojo naklonjenost, samo da kneza poženó. Godí se pa Rusom nekako tako, kakor preroku Bileamu, ki je hotel Izraelce preklinjati, pa jih je blagoslovil. Toda pogledajmo, kako so se stvari dalje razvijale. Prvi, ki se je prav za „nebodigatreba“ pognal, t. j. za „status quo ante“, je bil srbski kralj Milan. Rusi bi bili lahko vojsko preprečili, a tega ne storijo, temveč strogo pokličejo vse ruske častnike iz Bolgarije nazaj. Mislili so s tem vojsko zaprečiti ali

LISTEK.

Trpljenje katoliške cerkve na Ruskem.

(Dalje.)

Ze Peter Veliki, pravi spomenica, je spoznal nevarnost dvoje oblasti v državi. Vpliv papežev na katoliške Poljce se mora popolnoma uničiti. Poljska narodna cerkev je v to najpripravnejše sredstvo. Štvar se pa mora, kar moči, osnovati prav priprosto in ljudstvo naj to nasvetuje vladi. Razlaga v ta namen sestavljena, mora razločno povdarjati, da tisti, ki jo podpišejo, zvesti ostanejo načelom katoliške cerkve in papeža priznavajo za duhovnega poglavarja, le pravice mu ne morejo priznati, da bi se smel utikati v zadeve katoliške cerkve na Ruskem in pravijo toraj, naj se ime „rimsko katoliško“ spremeni v „katoliško slovansko“. Namesto papeža naj vredeva katoliški kolegij v Petrogradu, v katerem sedé protestantje in razkolniki, cerkvene zadeve. Ta

narodna cerkev gotovo ne bo potem težav stavila, da se popolnoma vtelesi v pravoslavno cerkev in se podredi sv. sinodi. Ta načrt je skoval naslednik Siemasku, odpadli metropolit Makari.

Da je s satansko zvijačo, ki se kaže v povedanem načrtu, postopala tudi surova sila, naj se povzame iz naslednjih dat. (Od leta 1851—1871 je enaka osoda zadela 250 cerkvá.) Leta 1863 je bilo vstreljenih ali obešenih 11 mašnikov, 140 cerkvá so zaprli. Leta 1871 je bilo 781 župnijskih cerkvá in podružnic. Se vé, da se je število kandidatov za duhovski stan strahovito pomanjšalo; 1856. l. je imela škofija v Vilni 107 kandidatov, 1873. l. pa le še 30. Pred kratkim je oznanil minister vnanjih poslov, da imajo imeti latinski škofje po svojih škofijah samo više nadzorstvo nad mašniki in službo božjo, ker pravi vodniki škofij so le generalni gubernatorji pri vladi. Vsled tega so nekterim škofom popolnoma prepovedali, obiskati svoje škofije in vsakemu mašniku so stroge kazni napovedali, ki bi pustil škofu, da brez posebnega dovoljenja vlade škofijo obiše.

Dasiravno so leta 1844 samo v Varšavskem okraju pozidali na novo 66 razkolniških cerkvá, vendar so latincem zopet na novo odvzeli nekatere cerkve in razglasili vse latinske hiše božje za „skupne“, ker se dovoljuje popom, da v njih krščujejo in zakone blagoslovljajo. Kaj pak, da je to le prehodna pot, dokler se latincem ne odvzamejo vse cerkve. 300 mašnikov zdihuje še zdaj v Sibiriji, nekteri že več kakor dvajset let. Po več let so morali nekteri delati tam po rudnikih, drugi so si poljubno smeli iskati živeža; vsem pa je bilo pretrpeti strahovitih reči. Kako pa se godí pregnancem v Sibiriji? Njih muke so dostikrat take, da je leta 1884 zblaznelo v Tunineah pet mašnikov; žalibog, da ne prvi! 39 mašnikov je pred nekoliko tedni iz Sibirije prišlo; a vendar vlada pravi, da nikogar ne sili k razkolništvu, ali na „odpoved“, da mašnike „časti“. Deželo zapustiti, tega vlada ne privoli.

Da ruska vlada notri do najnovejših časov zmirom preganja katoliško cerkev na Poljskem, kaže preganjanje škofa iz Vilne z začetkom februarja lanskega leta. Še le 15. marcija 1883 je prečast

vsaj Bolgare potolči, a dali so tako Aleksandru priliko, da se pred vso Evropo skaže kot izvrstnega vojskovodja, tako da njegova slava bolj in bolj narašča. Aleksander pa se skaže po vojski tudi bistroumnega diplomata.

Vse ga zapusti, a on se ne vda in ne obupa. S sultanom se sporazume in tam najde odpuščenja in milost. Po slavni zmagi nad Srbi mu je sicer greben zrastel. A še je bila opasnost zanj velika. Aleksander sklene pogodbo s Turčijo, a Rus vgovarja tej pogodbi, rekoč, da knez izdaja deželo in narod zopet zakletim sovražnikom krščanstva, ki so tri sto let narod tlačili in deželo pustošili. Stvari so se razvijale naprej, knez Aleksander pridobiva čedalje več tal v deželi in čedalje več simpatij med ljudstvom. Rusi mu še sedaj ne morejo odpustiti, sicer imajo v deželi močno stranko opozicije za-se, a začeti ž njo vendar ne morejo nič zoper kneza, razun, da ga pomansujejo. Knez je tako nekako narod za-se pridobil, da hoče ž njim živeti in umreti.

Knez Aleksander se sme prištevati tistim osebam v svetovni zgodovini (n. pr. Napoleonu), ki so znali ljudstvo tako za-se, za svojo osebo, pridobiti, da mu je bil slehern izmed naroda strastno vdan, ker je ljudstvo mislilo, da išče le ljudski prid, če ravno je iskal sebično le svojega. V imenu grškega ljudstva je Macedonec Aleksander podjarmil Azijo in vshod.

Nikdo pred in za njim ni tako znal navduševati Francoze za slavo in čast francoskega naroda, kakor Napoleon I. in žid Gambetta, oba sta iskala sebe, a Francozi so mislili, da iščeta le narod. Nemeč Battenberg pa se je na čelo postavil slovanskim Bolgarom, ta jih hoče slavno vladati in povrniti jim čase Simeona I. Res ne vemo, kaj bi na to rekli in kako se bode stvar dalje razvijala, a to je gotovo, da mu Rusi še sedaj niso odpustili, da je javno mnenje na Ruskem zelo razdraženo ne zoper Bolgare, ampak zoper osebo njih kneza, Nemca Battenberga, bivšega pruskega častnika. Rusi bodo raje vojsko začeli, kakor da bi kdo drugi njim neprijazni vladar osnoval na doljnem Istru (Dunavu) mogočno kraljestvo. Njih junaki niso se zato bojevali, da bi pri krščanskih Bolgarih kdo drugi prevladal, da bi kdo drugi žel, kar so oni sejali.

Res smo radovedni, kako se bode bolgarski voz razvozljal, ali kedo ga bode razsekal. Vsekako zdi se nam, knez Aleksander, mož za to, če ga ne bodo kake neprevidene okoljščine vtisnile, da bi se ganiti ne mogel. „Czas“ vé gotovo povedati, da se bodo zopet sošli vladarji: avstrijski nemški in ruski cesarji, da ponové pogovore pričete v Skiernevicah. Te pogodbe imajo prihodnje leto nehati; toraj bo jih treba obnoviti, predelati ali potrditi, da imajo zopet svojo veljavo ter se dotičnim vladom nekako vodilo. Kaj imajo ti dogovori v sebi za Bolgare, za Aleksandra Battenberga, kneza Bolgarskega, sploh za Balkanske pokrajine, kedo bi si pač upal kaj vgi-bati, še celo kaj zatrdovati? S časom pride razvoj in rešitev, naravna ali prisiljena, mirna ali bojevita, vé le tisti, ki véčno pratiko piše.

Politični pregled.

V Ljubljani, 10. julija.

Notranje dežele.

Da bi se učenemu proletarijatu kolikor toliko pot preprečila, šel je naučni minister Gautsch in je *šolnino na srednjih šolah* zdatno zvikal, in sicer tako, da bode znašala na Dunaju 50 gold., in po mestih, ki imajo nad 25.000 prebivalcev 40 gold., in po vseh drugih manjših mestih 30 gold. na leto. S tem vkrpom je silno zadel srednji stan in mislimo, da je ni dežele, ki bi bila s tem odlokom zadovoljna. Najhuje pa ta ministrova novotarija Galicijo zadeva in je Lavovski mestni zastop sklenil, naučnemu ministru v tem smislu spomenico izročiti. V dotični spomenici mu hočejo s številkami dokazati, da se v Galiciji še nikakor ni bati, da bi se učeni proletarijat zaredil in je vsled tega ministrova določba za zmanjšanje dijakov po srednjih šolah deželi bolj na škodo, kakor na korist; kajti večina galicjskih dijakov bi ne mogla letne šolnine po 40, oziroma 30 gold., plačevati, ter bi morala izostati. Ker pa tudi strokovnih šol v Galiciji skoraj ni, bi ondašnja mladina vsled tega rastle brez poduka, kajti Galicija je v šolskem oziru med vsemi avstrijskimi pokrajinami menda najbolj zanemarjena. Če bi ji vlada v resnici želela dobroto storiti, morala bi namesto zvišane šolnine še celo nekake premije vpe-ljati za vse tiste dijake, ki srednje šole obiskujejo. — Pri nas po Slovenskem se sicer dijakov po srednjih šolah ne manjka, a zaradi previsoke šolnine jih bo gotovo mnogo moralo izostati in ker pa tudi pri nas strokovnih šol ni (ali saj jako malo) bode nasledek ta, da bode revnim pa nadarjenim mladenčem hram vede zaprt. Manjkalo bode toraj po vseh olivnih stanovih ravno teh marljivih, nadarjenih mož slovenskega rodu, ki se bode morali nadomestovati z možmi tuje narodnosti. Še zlasti pri duhovščini bi znalo še občutljive pomanjkanje nastati, ker mladenči gosposkih bogatih starišev se za bogoslovje ne zanimajo. Pa menda saj ni vse to nameravano!

Nemško-liberalci so si ravnokar na Českem na vso moč prizadevali, da bi potujočemu naučnemu ministru Gautschu z zapravljivo imenitnim sprejemom dokazali, da ga po vseh njegovih dose-danjih delih smatrajo za svoje gore list. Očividno je, da so to le bolj zaradi tega delali, da bi svet na napačen politični tir spravili, kakor pa iz pravega prepričanja. Da, malikovanje njihovo Gautschu nasproti šlo je celo tako daleč, da so mu po mnogih mestih separatne vlake na razpolaganje stavili. Pri ministru Gautschu bodo s tem težko kaj dosegli. Konservativna stranka z Gautschem ni nikjer takošnjega malikovanja vganjala, pač pa se mu je povsod približala s spoštljivostjo in dostojnostjo, ne gledé na vreme in ne na čas. Tako n. pr. se je minister Gautsch v Budějovice ob polnoči pripeljal, in vendar ga je na kolodvoru poleg drugih dostojanstvenikov pozdravil tudi Budějoviški škof, dr. Riha, da skaže spodobno spoštovanje sovetniku presvitle krone. Čehi so se mu klanjali povsod s isto spoštljivostjo, pri kateri oprezen človek takoj spozná, da gré častilec iz srca, v katerem je mnogo opravičenih želj za narodnih pravicah skritih in ktera se nikjer ne sprevrže v lakajski servilizem! Da so se Čehi posebno poslednjega pri sprejemu Gautschovem povsod ogibali, dokazuje, da imajo jako-fin takt in so si v svesti, da jim mora Gautsch še mnogo mnogo v narodnem šolstvu storiti, preden se bode spoštovanje njihovo ogrelo do — ljubezni. Do sedaj se je pa v naučnem ministerstvu za odpravo českih šolskih teženj še jako malo, če ne prav toliko, kakor nič, storilo. Gautsch se je sedaj lahko prepričal, po kateri poti mu bo hoditi, če si bo hotel Slované za prijatelje ohraniti.

Starokatoliki so po vsem svojem kretanju kolikor toliko za kolero bolnim podobni. Dobro vedóč, da ne morejo kviško, da ne morejo ne naprej ne nazaj, se vendar še v raznih težavah sem in tje

zvijajo, kakor bi si s tem življenje podaljšati ali pa popolnoma prikleniti mislili. Na Dunaji se čutijo kar h krati silno zatirane; čujte, zakaj! Dunajski starokatoliki se pritožujejo, da magistrat pri vseh tistih, ki iz „rimsko-katoliške“ cerkve v staro-katoliško prestopijo, rabi v dotičnih izjavah in protokolih le izraz „katoliška cerkev“. „Katoliška cerkev“, to smo mi, kar nas je „staro-katolikov“, modrujejo ti najnovejši zatiranci nemškega naroda. Njihov najvišji cerkveni predstojnik jim je skušal sicer stvar pojasniti, da magistrat namreč pod katoliško cerkvijo le rimsko-katoliško cerkevno skupino razume, toda ni bilo tem veljakom všeč. Šli so toraj in so spisali pritožbo protj magistratu, ter so jo pri e. k. cesarskem namestništvu na Dunaji vložili ter prosili, da naj bi se magistrat prisilil, vsaki „katoliški“ cerkvi svoje pravice pripoznati. Rimsko zové naj se „rimsko-katoliška“, nemška pa „staro-katoliška“. Razprave o tem so se pričele.

Ogerski ministerski predsednik, *Tisza*, ostane do konca julija na svojem posestvu v Gest in od tam razvršuje uradne zadeve. Postave zaradi uprave, sklenjene v zadnji seziji ogerskega državnega zbora, so že dobile najviše potrjenje, kakor vé povedati „Nemzet“. Občinska in disciplinarna postava stopite v dejanje že 22. t. m. Kedaj da stopi v dejanje nova municipijalna postava, določilo se bode z ukazom, ki ima vravnati izpeljavo.

Vnanje države.

Rusi Battenbergu še vedno niso odpustili in mu menda tudi ne bodo še tako kmalo. Kjer le morejo, zasolé mu jo od uradne ali na pol uradne strani (časnikov), skrivajoč se za škit „spoštovanja mednarodnih sklepov“. Pa ne le samo imenovani dve vrsti časnikov udrihate po Aleksandru Bolgarskem, kolikor jima le prostor dopušča, temveč tudi zasobni listi so skoraj vsi proti njemu, le da se ne skrivajo tako po farizejske za škit „spoštovanja mednarodnih sklepov“, temveč zadoosti jasno povodó, da Battenberga za to ne marajo, — ker jim je na potu, ker drugemu bolgarski prestol zaseda in ta „drugi“ ni nihče drugi, kakor črnogorski zet Peter Karadžordjevič sam. Ko bi se temu možu danes ali jutri kak prestol ali vsaj prestolček našel, bi imel Aleksander bolgarski takoj mir pred Rusi. Tako ga bodo pa le tolikanj časa grizli, da ga zgrizejo ali pa — se bodo naveličali praznega dela in se mu bodo zopet nasmešli. Mogoče je v diplomatiji oboje, to smo že pri drugih državah doživeli, zakaj bi se toraj tudi pri Rusih ne smeli kaj sličnega nadjati. Battenberg se jim bo lahko vpiral, če razmere na Bolgarskem ostanejo, kakor so sedaj, kjer ima knez izvzemši pičlo število opozicije ves narod za saboj; to mu je ravno podpora, ktero si je s svojo hrabrostjo in požrtvovalnostjo sam vstvaril in na to se sme vedno zanašati!

Prvi telegrami, ki so sporočali, da so Rusi *Batumsko luko* v Aziji zaprli, so pristavljali nado, da se bodo evropske velesile nad to novico zavzele in „ora tenentes“ vprašale, kaj pa to? No, strah je bil popolnoma neopravičen, kajti evropske velesile se za ta ukrep ruske trgovinske politike niti zvenile niso. In kaj bi se tudi? Kaj pa ostalo Evropo razun Angležev briga, ali je Batum prosta luka, kamor vsak lahko svojo ladjico zavozi, ne da bi se kaka uvoznina od njegove trgovine zahtevala! Da se je ta luka sprejela v Berolinsko pogodbo, se je zgodilo angleški sitnosti na ljubo. Saj se vé, da nadležen prijatelj marsikdaj kaj doseže, kar bi ne bil nikdar imel, če bi se bil ravnal po naukih, kakor jih neizobraženemu svetu „Knigge“ ali pa „olikani Slovenec“ podajata. Če bi toraj Angleška res kaj resnobne volje kazala, Rusom zaradi tega zobe pokazati in bi v ta namen morda tudi po Evropi popraševala, ali bi jo ktera podpirati želela, bo menda povsod le eden in isti odgovor dobila: „le sama prva hodi, potem bomo me druge že videle, kako in kaj“. To si bo pa Angleška sama tudi jako premislila, preden bi se sedaj sama z Rusi v boj podala in to tem manj, ker še sama ne vé, kako je z njeno

gosp. Hrynjevički vsled porazumljenja s sv. stolico zasedel škofovski sedež velike škofije Vilne, ki je bila od leta 1864, od kar je bil pregnan škof Hrasinski, toraj blizo 20 let, osirotena. Takrat so sklenili pogodbo s papežem in nihče ni mislil, da bo moral tudi ta škof v tako kratkem časi iti v pregnanstvo za svojim prednikom. Hrynjevički je bil zaseben učitelj otrokom Aleksandra III.; kakor gojenec semenišča v Petrogradu je bil ruski vladi tako drag, da je Rim dalje časa premišljeval, bi li potrdil njegovo imenovanje ali ne. A kakor večkrat, tako se je tudi sedaj vlada varala, nadjaje se, da bode v mladeniškem škofu našla rabljivo in povoljno orodje. Hrynjevički je izvrševal svojo pastirsko dolžnost z apostolsko srčnostjo. Začetkom leta 1885 je bil prisiljen strogo postopati zoper nekatere razuzdane duhovnike, ki so javno delali za razkol, a zaradi tega jih je vlada varovala. Nadalje so škofu očitali, da ne predikava rusko, marveč poljsko, dasiravno so njegovi poslušalci samo ta jezik razumeli. Poslednjič so ga dolžili, da z Rimom občuje in se bolj ozira na korist apostolskega sedeža, kakor na ono ruske

vlade. Odpeljali so ga zaradi tega v Petrograd, tam so mu hotli razodeti kaj ga čaka.

Odpotevanje škofovo je silno razjarilo narod. Dasiravno so to zakrivali, kar móči, in so zato izvolili pozno uro na zvečer, zbralo se je vendar naroda na tisoče na kolodvoru. Redarstvo je zasedlo v gosti tolpi vhode; ko se je pa škof prikazal, redarjem ni bilo več mogoče naroda vzdrževati, jokaje so poklekovali, da zadobé zadnji blagoslov škofov, nihče namreč ni dvomil nad tem, kaj čaka škofa. Globoko ginjen je škof blagoslovil čedo in rekel med drugim: „Ne jokajte, bodite hrabri! Ko jaz ne smem več biti med vami, naj ostane vsaj moj duh in moi nauk pri vas. Ne bodite malosrčni! Stojte trdno v veri. Dajte dober izgled vašim sosedom, tudi našim mašnikom, ki so še v večji nevarnosti, kakor vi sami; naše jedino upanje je Bog!“ Rekel je dalje: „Pravili so vam in trdili, da sem uporen; ako se pravi upornemu biti toliko, kakor braniti našo sveto cerkev in našo vero, potem sem uporen in hočem ostati v taki upornosti do smrti.“

V Petrogradu niti grof Tolstoj ni sprejel škofa,

še manj pa car, marveč so mu kaj priprosto povedali, car je blagovolil odkazati mu Jaroslav za kraj pregnanstvu. Tako je moral v spremstvu redarjev stopiti na Moskovski vlak in hiteti v žalostni kraj pregnanstva ob reki Volgi. Jaroslav že sloví po drugem zvestem katoliškem spoznavalcu; prečast. nadškof iz Varšave, msgr. Felinski, je tam živel v prognanstvu od leta 1863 do 1883.

S pregnanstvom škofovim pa zadeva v Vilni ni bila nikakor končana, Hrynjevički je imenoval kanonika Harasimoviča za svojega namestnika, da vodi škofijo. Vlada je hotla, kaj pak, postaviti kako njeno orodje na spraznjen škofov stol v Vilni. Knez Kantakucen, ravnatelj nepravoslavnih obredov, je poklical kanonika v Petrograd in je naravnost zahteval od njega, da naj se administraciji odpové. Harasimovič je rekel, da ga le škof Hrynjevički ali apostolski sedež more odvezati te dolžnosti. Na to odgovori knez: „Sedaj mi nimamo nič poslovati s papeževo kurijo. Ker se prostovoljno službi ne odpoveste, Vas bodo za zdaj v Velsk zaprli. Ako pa vlada zvé, da ste Vi, kakor škof Hrynjevički ime-

notranjo politiko in kako bi bilo v slučaju kake vojske z zunanjim sovražnikom z Irci. Vse, kar se bo toraj v evropski politiki zaradi Batumske luke morda vkrnilo, bila bi k večjemu kaka nova diplomatska konferenca, kjer bi evropski državni izrekli in potrdili, kar je Rusija že storila namreč: „Batumska luka prestane biti prosta luka!“ Na to bo Rusija čez nekaj časa pristavila: „Batumsko luko spremeniti moramo v vojno luko, ker naša trgovina in varnost države tako zahteva. Vsaj tako se sedaj o tej bodoči ruski nakani že sluti.“

V *Srbiji* se prikazujejo mnogobrojne čete hajdukov, nekteri hočejo vedeti, da je to v zvezi z agitacijo kneza Karadjordjeviča. Kralj Milan pojde baje na Dunaj. Stranka Ristićeva neumorno deluje.

Iz Soluna se naznanja, da hodijo po *Macedoniji* bolgarski agenti in razširjajo razglase, ki budé ljudi na vstajo. Prikazujejo se večkrat oborožene čete; pridejo pa iz Bolgarije in iz vzhodne Rumelije, komaj razkropljene se zopet zberó in očvrsté. Ena teh čet je imela sukob s turškimi vojaki pri Kosovem. Druga enako močna se je prikazala pri Tifkesu. Več članov te tolpe so vjeli ter v Solun odpeljali, kjer jih bode sodilo vojaško sodišče. Našli so pri njih razglase bolgarskega odseka za vstajo. Zatoženci pravijo, da so razpuščeni vojski bolgarske in vzhodne rumeljske vojske. Dobro so oboroženi in opravljeni.

„Pol. Corr.“ naznanja iz *Rima* misli, ktere je razvijal v volitvenem programu bivši Garibaldijev polkovnik, Fazzali, in so vsekako vredne, da se ozirajo na taiste, kadar bode hotela italijanska vlada pogajati se s sv. stolico; le treba bode to misel dalje razvijati in razpravljati. V programu namreč razvija Fazzali svoje misli o spravi laške vlade z Vatikanom. Kaj pak, da bi mogla italijanska vlada tukaj prva začeti in podajati Vatikanu stvarnih predlogov. — V Vatikanu so zadovoljni s sedanjim cerkveno-političnim stanjem na Pruskem in jako papeževi vladi vgaja, da je pruska vlada sprejela imenovane kandidate za spraznjene župnije in da je poljskim duhovnom, ki so v semenišču v Inomostu pri jezuitih odvezo (dispens) podelila. Prusija toraj do sedaj moško svojo besedo spolnuje, kako pa Rusija?

Domače novice.

(Prvomestnik družbi sv. Cirila in Metoda) je prejel včeraj sledeči, to družbo tako zeló časteči, sicer pa posebno v nekem obziru jako važni dopis:

Velecienjeni Gospodine!

Ovaj čas primio sam Vašu brzojavku ter prije nego sutra pojdem na put, hitim evo da Vam se zahvalim. Vrlo me veseli, da braća Slovenci toli lepim načinom proslavljaju uspomenu slavenskih apostola ss. Cirila i Metoda; a još više me raduje što drágoj braći Slovincem mogu poručiti, da naš rad v pogledu sjedinjenja svih Slavena v jednoj crkvi Kristovoj nalazi odziva i u najučtenijih krugovih ruskih.

Liepo Vas, vecicienjeni Gospodine, molim, da izvolite primiti kako sámi najvročniju moju hvalu na prijateljskom današnjem pozdravu, tako tu hvala i svim Vašim podružnicam i svim vriednim članovom izporučite.

Sa odličnim poštovanjem

Vaš brat i prijatelj

Strossmayer l. r.,

biskup.

U Djakovu na sv. Cirila i Metoda 1886.

novali namestnika, Vas bodo tirali v Koli. Ob enem Vam naznanim, da kapitel v Vilni, ker ni izvršil vladnega povelja, ne smé voliti škofa. Vlada sama bode prevzela administracijo, a tudi začasno, ker bo škofija v Vilni popolnoma odpravljena.“

Opomnimo, da je Volsk borno gnjezdo na Vagi, pritoku Dvini, v guberniji Vologda, globoko v ruski zemlji; Koli pa je v guberniji Arhangelski, visoko tam ob ledenem morji. Konec preganjanju, o katerem je prigodek v Vilni le kratek slučaj vmes, bo silno žalosten, ako božje usmiljenje posebno vmes ne seže.

Stari rod, trden v veri, ki se je tako čvrsto zoper vstavljal spletkam Sijemiaskega in carovi sili, odмира. Njegovi otroci, ki rastejo brez mašnikov in verskega poduka, silno sicer sovražijo ruski jarem, a vera in upanje v njih sreih peša. Ako rusko preganjanje traja še v prihodnjem rodu, bati se je, da katoliška vera ugasne v nekdanjih poljskih okrajih. Pravoslavni sicer car iz preganjanj ne bo napravil, pač pa nevernike in nihiliste. Molimo, da božje usmiljenje skrajša dneve britkosti in da sinovi sv.

(Glasbena Matica) završila je svojo šolo pred-sinočnjem na jako slovesen način. Število učencev na tem domačem zavodu od leta do leta čvrsto raste. Predsednik mu je sedaj deželni knjigovodja gospod Franc Ravnihar.

(Šolsko leto) na srednjih šolah se je včeraj v Ljubljani zaključilo in so dijaki spričala dobili. Danes se je začela matura.

(Godba v „Zvezdi“) bo jutri ob 1/2 12. uri dopoludne, če bo vreme za to.

(Umrla je) v narodnih krogih dobro znana gospá Karolina Dolenee, soproga deželnega poslanca in c. kr. sodnega adjunkta ter voditelja tukajšnje c. kr. mestne deleg. okrajne sodnije g. Henrika Dolence sinoči ob 12. v 36. letu svoje dóbe.

(G. Franc Gerbic) preseli se letos v belo Ljubljano, ker bode prevzel vodstvo poduka v petji v „Glasbeni Matici“, v „Čitalnici“ in pri „dramatičnem društvu“. Posebno poslednje društvo se mora letos dvigniti na višave čuda visoke, ker bode v rokah dveh izšolanih strokovnjakov in to g. Ignacija Borštnika gledé dramatične tehnike in gosp. Gerbca v zadevah gledališkega petja. G. Gerbic je bil dosedaj profesor na Lvovškem konservatoriju.

(Doktorjem prava) bil je promoviran v četrtek na Dunajski univerzi advokatorski koncipijent M. Pretnar.

(O koleri) došel nam je od mestnega magistrata tukaj sledeči razglas: „Akoravno ni v našem mestu sedaj nobene epidemije in je zdravstveno stanje popolnem normalno, smatra vendar magistrat za svojo dolžnost gledé na to, da se je kolera, ki že dalje časa po Laškem razsaja, v Trstu in na Reki prikazala, sledeče pravila proti koleri priporočati. 1. Varovati se nezmernosti v jedi in pijači; opuščati je vživanje nezrelega sadja, sočivja, zvene le salate, kumar, masnega in pokvarjenega mesa, rib, slabo pečenega kruha in sploh vseh teško prebavnih jedi, slabe pitne vode, kalnega piva in preoblega žganja. Tudi se je varovati pred prehlajenjem posebno trebuha; priporočta se torej nositi trebušno povijačo iz volne ali flanele. — 2. Posebno pozornost obračati je snažnosti stanovanj, hišnega orodja, telesa, obleke, perila i. t. d. Stanovanje je pridno snažiti, prezračevati in iz njih odstraniti vse smradljive stvari, ostanke jedil, mokro perilo, smeti i. d.; stranišča, grebenične jame je zmvitati oziroma desinficirati; oblačilo in telesno perilo mora vedno čisto biti. — 4. Opuščati je prevelik dušni in telesni napor, ohraniti pa srčnost in zaupanje, svariti pa se mora posebno pred uživanjem preservativnih sredstev, kapljic in tinktur proti koleri. — 4. Kakor hitro je čutiti bolehnost, osobito ako nastopi izmetavanje in bljevanje, treba je poslati po zdravnika, med tem pa v posteljo leči in popiti čašico kameljic ali lipovega čaja; jedi in druge pijače se je zdržati.“

(„Psi po gostilnah.“) Z ozirom na notico, ki smo jo pod tem napisom priobčili pred tednom dni, nam piše čitatelj našega lista: Res je, da se mnogi posestniki psov ne zmenijo za prepoved, da psov ni jemati v gostilne in kavarne. Vendar pa moram čuditi se zahtevi dotičnega Vašega dopisnika, da naj mestni magistrat nadzoruje, da se ukaz spoštuje in naj kaznuje vsacega, kdor se temu ukazu ne pokori. To je prav lahko reči, ali gospod dopisnik naj tudi pové, kako naj se vrši to nadzo-

rovanje. Če mestna gosposka v resnici hoče preprečiti prestopke tega ukaza, mora pred vsako gostilno in kavarno postaviti redarja. Od kodi pa naj jih jemlje?! Če magistrat zvé za ktereга, da je psa s seboj imel v gostilni ali kavarni, kaznuje ga „brezobzirno“, isto tako, kakor se baje godí „v drugih mestih“, toda gosposka le v redkih slučajih zasači kriveca, in to ne bo drugače, dokler občinstvo ne bo podpiralo gosposke in jej oznanjalo takih ljudi, ki njenih ukazov nalašč ne spoštujejo. Potem bo oblastvo že skrbelo za kazni; dokler krivcev ne pozná, pa to ni mogoče, saj niti v Nürnbergu nikogar ne obesijo, ki ga — nimajo!

Telegrami.

Kamnik, 10. julija. Zmaga III. razreda. Konservativna borba strašna.

Trst, 9. julija. Od včeraj opoludne do danes opoludne je zopet ena oseba za kolero zbolela.

Reka, 9. julija. Vsak dan jih po nekaj za kolero zboli, vendar bolezen nima epidemičnega značaja. Ptujci delavci so izostali, cene na trgu so občutljivo poskočile, krajni promet se nekako vstavlja. Pa tudi pomorski promet mnogo trpi vsled karantene.

Krakov, 9. julija. Danes zjutraj ob 4. uri umrl je v Woli-Justowski pri Krakovem knez Aleksander Czartoryski.

Umrlí so:

7. julija. Liza Pristov, gostija, 68 let, Hrenove ulice št. 5, ostarelost. — Jovana Tome, šivilja, 43 let, Kravja dolina št. 11, Carcinoma meumae. — Jožef Cigoj, železniški sprevodnik, 26 let, Poljanska cesta št. 33, vnetica možgan.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

10. julija

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	85 gl. 20 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	85 „ 90
4% avstr. zlata renta, davka prosta	118 „ 70
Papirna renta, davka prosta	102 „ —
Akcije avstr.-ogerske banke	871 „ —
Kreditne akcije	276 „ 80
London	126 „ 35
Srebro	— „ —
Francoski napoleond.	10 „ 02
Cas. cekini	5 „ 94
Nemške marke	62 „ —

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. zjut.		731.62	+21.0	sl. svzh.	sk. jasno	
9. 2. u. pop.		730.40	+22.6	sl. jzap.	oblačno	11.60
9. u. zveč.		729.78	+19.2	sl. jzap.	dež	dež

Zjutraj jasno, čez dan soparno; popoludne in zvečer pa nalivi. Srednja temperatura 20.9° C., za 2.1 nad normalom.

Tužnega srca dajejo podpisani vsem sorodnikom, prijateljem in znaneem prežalostno vest, da je njih preljubljena soproga, oziroma mati in sestra, gospa

KAROLINA DOLENEC

roj. Vilhar,

včeraj 9. julija t. l. ob pol 12. uri po noči v 36. letu svoje starosti po kratki bolezni, previdena s sv. zakramenti za umirajoče, mirno v Gospodu zaspala.

Truplo predrage ranjce se bode prepeljalo danes v soboto 11. t. m. po noči iz hiše št. 9 na št. Jakoba trgu na kolodvor južne železnice in od tod na Razdrto, kjer se bode izročilo na mirodvoru materi zemlji.

Sv. maše zadušnice se bodo brale v raznih cerkvah.

Nepozabljivo ranjko priporočamo v blag spomin in molitev.

V Ljubljani, 10. julija 1886.

Dr. Hinko Dolenee,

c. kr. sodnijski pristav, soprog.

Josipina, Anton, Milan, Ščitomir, Hinko in Slavica Dolenee, otroci. — Evgen in F. S. Vilhar, brata. — Josipina Premrov roj. Vilhar in Ivana Bouček roj. Vilhar, sestri.

Zahvala.

Veleročni, z zlatim križem za zasluge odlikovani posestnik gospod Ivan Stariha iz Pribanjev, podaril je pet gl. v namen da se pridnejšim učencem molitvene knjžice nakupijo. Za ta velikodušni dar, se v imenu obdarovancev prisrčno zahvaljujejo.

Franc Ks. Trost, nadučitelj. Jurij König, katehet. Josip Reich, učitelj.

Zdravstvena vina.

1. **Burgundsko vino**, staro, priporoča se kot pomizno vino, kakor tudi za slabokrvne in okrevajoče bolnike; zaradi svoje zdravilne lastnosti, ker ima v sebi obilo tanina; varuje se posebno proti griži (diareji) ter je v istini najboljšo poživljuje, krepeče zdravstveno sredstvo. *Steklenica po 70 kr., 5 steklenic 3 gl. a. v.*

2. **Malaga-vino**, staro, belo, pod imenom „Lacrima Christi“ znano, priporoča se bolj nego črno malaga-vino, v steklenicah po 1/2 litra 1 gl. 20 kr. in po 1/4 litra 60 kr. a. v. izvrstno in poznato za oslabele bolnike ter okrevajoče. (1)

3. **Marsala-florio**, najboljšo Sicilijansko namizno vino; za oslabele, bolnike in okrevajoče izborna okrepjujoče sredstvo, za zdrave pa je boljše in prikladnejše nego vsaka druga namizna vina. *Steklenica 1 gl. a. v.*

Vsa ta vina, v hladni, zračni in suhi kleti hranjena, dobivajo se vedno enako dobra

v lekarni
Piccoli-jevi
„pri Angelu“
v Ljubljani
na Dunajski cesti.

Homeriana-čaj,

po zdravnikih priporočeno, izvrstno sredstvo proti

bolezni na pljučih in na vratu (jetiki, naduhi in boleznj v krhlju [Kehlkopf]).

Iznenadljivi so vspehi! (31)

Knjižica o tem razpošilja se zastonj.

Zavitek čaja velja 1 marko 20 vinarjev.

Edino pravega ima

A. Wolffsky,

Berlin N., Weissenburger-Strasse Nr. 79.

Tujci.

8. julija.

Pri **Maliču**: H. Werwers, zasebnik, iz Kölna. — Valentin, Engel, Riedel, Nerad, Blitz in Otto, trgovci, z Dunaja. — C. Hülsenbursch, trgovec, iz Elberfelda. — Schadek, trgovec, iz Gradea. — Miha Kroschl, potovalec, iz Gradea. — Alf. pl. Pavieh, e. k. dvorni svetnik, iz Zadra. — Jožef Gorup, zasebnik, z sinom, iz Reke. — Musina, zasebnik, z družino, iz Reke. — Janez Hummel, podpolkovnik, soproga, iz Gorice.

Pri **Stonu**: Z. König, zasebnik, z Dunaja. — Jožef Pečnak, kavarnar, iz Gradea. — M. Hirschl, trgovec, iz Zagreba. — Reza Tomc, iz Vološke. — Baroninja Gagern, zasebnica, iz Mokric. — A. Halem, trgovec, iz Trsta. — Ernst Dollenz, iz Trsta. — Sabina pl. Hoshü, zasebnica, iz Reke.

Kakor znano, širi se kolera v nekterih mestih na obalah jadranskega morja.

Vsled tega bodi občinstvo opozorjeno na mestnega magistrata razglas s 25. dne decembra vlaškega leta št. 21.606 s pristavkom, da je vsacega popotnika, ki prihaja iz krajev, kjer je kdo zbolel za kolero, brez odloka zglasiti pri tukajšnjem policijskem odseku, in sicer je tiste popotnike, te vrste, ki si vzemó stanovanje po privatnih hišah, zglasiti isto tako kakor one, kateri ostanejo v gostilnicah, ker je vsacega brez razločka, kdor prihaja iz okuženega kraja, zdravniško opazovati skozi tri dni.

Kdor opusti zapovedano zglasilo, bode kaznovan z najskrajnejšo strogostjo.

Hišni gospodarji odgovorni so tudi za svoje gostače.

Mestni magistrat ljubljanski
8. dan julija 1886.

Oglas.

1000 knjig „Lira in Cvetje“

zbirka vsakovrstnih pesni je naprodaj, ktere je ranjki gosp. **Ivan Dolinar** založil in na svitlo dal, in katerih, žal, ni utegnil razprodati, in je tiskovina še na dolgu. Da se ranjemu gosp. Dolinar-ju čast reši, priporoča to knjigo vsim čast. rodoljubom in prijateljem soproga ranjcega in sicer po znižani ceni 40 kr. za vsaki zvezek, prost poštnine.

S spoštovanjem

Katarina vdova Dolinar.

Trst.

(3) Via Ferriera št. 323.

Žitna cena.

Pšenica banaska 1 hkt. 8 gl. 41 kr., — domača 7 gl. 93 kr. — Rž 6 gl. 27 kr. — Ječmen 4 gl. 95 kr. — Ajda 5 gl. 61 kr. — Proso 6 gl. 60 kr. — Turšica 5 gl. 61 kr. — Oves 1 gl. 63 kr.

Deželno gledališče v Ljubljani.

Začasna objava.

Po celi Evropi slavnoznani cesarsko ruski in perzijski dvorni prestidigitatèr, magnetizèr in čitatelj mislij

prof. Becker,

kojega je že več vladarjev odlikovalo in kot najboljšega izvirnega posebnika med to vrsto umetniki proglasilo, napravil bo bodoči teden v ljubljanskem deželnem gledališču 3 svojih slavnoznanih

velikih predstav

magije, fantazije in protispiritizma,

ki so si po vsi Evropi občno priznanje priborile. Kjer so se dajale, povsod so bili prostori razprodani.

Gledišče je dobro prezračeno.

Vse drugo povedale bodo bodoče anonce in plakati.

Julij Loéry,

poslovodja in tajnik.

(1)

Kmetijski stroji

iz najslavnejših tvrdk po tovarniških cenah in to: mlatilnice na róko in na vrtilo, trijerji, čistilniki, slamo-reznice, robkalnice, stroji za sekanje repe, drobljivci, vsake vrste in velikosti; sesalnice in brizgalnice, ter za jesen stiskalnice za vino in mošt, kakor tudi obiralnice za grozdje itd.

Tistim poljedelcem, kateri bi se ktere teh prekoristnih strojev in orodij radi omislili, pa jih ne morejo takoj plačati, dovoljujejo se daljši plačilni obroki.

Šivalni stroji

dobivajo se ravno tu vsake vrste na zbiranje kakor tudi blagajnice, v katerih so spravljene reči pred ognjem in tatovi varne, prodaja

z najodličnejšim spoštovanjem

Franc Better,

Ljubljana, Stari trg št. 1, nasproti železnega mostu.

(1)

Lekarna Trnkóczy,

zraven rotovža v Ljubljani

na velikem mestnem trgu,

priporoča tukaj popisana najboljše in sveža zdravila. Ni ga dneva, da bi ne prejeli pismenih zahval o naših izborno skušenih domačih zdravilih. Lekarne Trnkóczyjevih firm so: Na Dunaji dve in ena kemična tovarna v Gradei (na Štajarskem) ena pa v Ljubljani. P. n. občinstvo se prosi, ako mu je na tem ležeče, da spodaj navedena zdravila s prvo pošto dobi, da naslov tako-le napravi: **Lekarna Trnkóczy poleg rotovža v Ljubljani.**

Marijacejske kaplice za želodec,

MARIA-ZELLER TROPFEN
NUR ECHT BEI
APOTHEKER TRNKOCZY
LAIBACH 1 STÜCK 20.

kerim se ima na tisoče ljudi zahvaliti za zdravje, imajo izvrsten vspeh pri vseh boleznih v želodecu in so neprekosljivo sredstvo zoper: mankanje slasti pri jedi, slab želodec, urák, vetrove, koliko, zlatenico, bljuvanje, glavoból, krč v želodecu, bitje srea, zabasanje, gliste, boleznj na vratu, na jetrih in zoper zlato žilo. 1 Steklenica velja 20 kr., 1 tucat 2 gl., 5 tucatov samo 8 gl.

Svarilo! Opozorjamo, da se tiste istilute Marijacejske kapljice dobivajo samo v lekarni Trnkóczy-ja zraven rotovža na velikem Mestnem trgu v Ljubljani.

Cvet zoper trganje (Gicht),

je odločno najboljšo zdravilo zoper protin ter reumatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter živcih, oteklino, otrpnele ude in kite itd., malo časa še se rabi, pa mine popolnem trganje, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samo „cvetu zoper trganje po dr. Maliču“ z zraven stoječim znamenjem. 1 stekl. 50 kr., tucat 4 fl. 50 kr.

Če ni na steklenici zraven stoječega znamenja, ni pravi cvet in ga precej nazaj vrnite.

Planinski zeliščni sirop kranjski,

za odrasle in otroke, je najboljši zoper kašelj, hripavost, vratoból, jetiko, prsne in pljučne bolečine; 1 stekl. 56 kr., 1 tucat 5 fl. Samo ta sirop za 56 kr. je pravi.

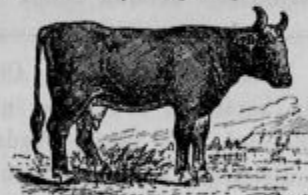
Kričistilne krogljice,

ne smeje bi se v nijednem gospodinjstvu pogrešati in so se že tisočkrat sijajno osvedočile pri zabasanji človeškega telesa, glavobólu, otrpjenih udih, skaženem želodecu, jetrih in obistnih boleznih, v škatljah à 21 kr.; jeden zavoj s 6 škatljami 1 gl. 5 kr. Razpošiljava se s pošto najmanj jeden zavoj.

Zdravila za živino.

Štupa za živino.

Ta prav dobra štupa pomaga najbolje pri vseh boleznih krav, konj in prašičev.

okrogle in iskrene. Krave dobé mnogo dobrega mleka. Zametek z rabilnim navodom vred velja le 50 kr., 5 zamotkov z rabilnim navodom samo 2 gl.

Cvet za konje.

Najboljšo mazilo za konje, pomaga pri pretégu žil, otekanju kolen, kopitnih boleznih, otrpnenju v boku, v križi itd. otekanju nog, mehurjih na nogah, izvintjenju, tiščenju od sedla in oprave, pri suštelj itd. s kratka pri vseh vnanjih boleznih in hibah. Steklenica z rabilnim navodom vred stane le 1 gl., 5 stekl. z rabil. navodom vred samo 4 gl.

Vsa ta našeta zdravila se samo prava dobijo v lekarni Trnkóczy-ja v Ljubljani

zraven rotovža

in se vsak dan s pošto razpošiljava. (1)